

При тѣхъ, при татко ти, свободно мога
Да върна тебъ, макаръ, че азъ му не изпълнихъ
Заржката ужасна, грозна.

Босилка.

Каква? (Въ това време се
чуватъ подсвирквания. Тѣ се вслушватъ).

Недѣлко.

Ти свиркане не чу ли!?

Босилка.

Чухъ, да! (Свирканията се повтатятъ).

Недѣлко

Ахъ, мисля-наший край е вече настѣпилъ! . . .
О колко рано, Боже мой! Босилке,
Ти стой дордето азъ отида горе
И видя по-добре съ очи си — що е. (Бърже се из-
качва на скалата. Въ това време се чуватъ гърмежи
отъ пушки, които постепенно се умножаватъ. Босилка
сепната пада на колени и се кръсти).

Недѣлко. (Врѣща се отчаянъ)

Отъ вредъ сж обсадени долу наш'те
И градъ куршуми бризгатъ низъ гората.
Клоне, листа — пребиватъ, кжсатъ, брулятъ,
Като че градъ небесенъ всичко теби! . . .
И нашый край, Босилке, вече настѣпва!
Отъ тука — пропасть страшна. а отъ тамъ —
Черкезитѣ съгледаха ме вече.
Сега това, що имаше да сторишъ,
Стори го скоро! . . .

Босилка.

Ахъ, не мога, не. . .
Смили се ти надъ менъ — стори го ти!
(Подава муханджара).

Недѣлко.

Не мога! Боже! Ако ме обичашъ,
Послушай ме!

Босилка. (Повдига ножъ, но обезсилена го отпуска).
Не мога — мене силите отпадатъ.